

Dà, ali se ne bi bila ognila vsem bridkostim in razočaranjem? O, zakaj ni takrat poslušala glasu svoje vesti! V teh mislih je dozorel njen sklep: Kar mimo Trsta naravnost k očetu!

Pomirjena in skoraj zadovoljna sama s seboj se je stisnila v kotu vozovnega predela in je skozi stisnjene trepalnice gledala svojo prelepo prvo mladost, ki je lebdela pred njenim begajočim duhom... Sredi zelene dolinice se ji je na stežaj odprl sveti raj. Okoli doline so si podajali roke nizki, potlačeni grički, opasani s temnimi hostami in posejani z belimi vinskimi hrami. Iz hoste so se drobili gostoleči spevi nemotene radosti, z griča na grič so se lovili prešerni vriski, in iz vse doline je kipela v solnčnem sijaju proti jasnemu nebu ena sama prava in soglasna pesem... In učitelj s svojimi svetlimi očmi... In pripravnik z onimi vročimi ustnicami... Vse je videla še enkrat in ni vedela, ali bi se smejala ali jokala. —

Oče se je bil močno postaral in pootročil. Zdelo se je, da ga je prihod hčere bolj iznenadil kakor razveselil. Njenih muh se ni več spominjal.

Marija je hitro razumela, da je tukaj odveč. Tudi očetovi sorodniki so jo čudno gledali. Spoznala je, da se ji usoda piše drugod. In kakor je nenadoma prišla, je nenadoma odšla.

V Trstu je nastopila pot, ki ji je bila določena.

C. GOLAR:

GORENJSKA ROMANCA.

Skoz jablano burja nevesta vrši,
leden pajčolan okrog nje plameni —
v cerkvenem oltarju sam sveti Matija
zagrinja se v zlati svoj plašč in zavija.

In zebe ga v plešo in sivo bradó
in sneg se praši skozi okna celó
in nahod ima in v nogah bolečine,
nikoli ga trganje hudo ne mine.

Skoz pisana okna veselje zavriska,
 potrese od možnarja cerkev se nizka —
 hej, tam pri županu se svatba obhaja,
 in cela soseska se suče in raja.

Sam sveti Matija bi rad se zasukal
 z nevestico lepo in glasno zaukal,
 pa kaj! saj že skoraj ne more z oltarja
 zvečer in ne zjutraj, ko bliska se zarja.

Ohoj, to bi svatje lepo ga objeli,
 ohoj, to bi svatje lepo mu zapeli —
 majoliko vina mu dali in krače,
 pečenja in boba in bele pogače.

Poglej ga, tam vitez je mladi, Šentjuri,
 v srebrnih štibalah jo mahnil skoz duri —
 na svatbo k družicam rdečim odhaja,
 da tam se napije, napoje, naraja.

«Počaki, počaki,» mu kliče Matija
 in skoči z oltarja, po cerkvi razbija
 in ga dohiti in objame za pleča
 in zdrava so prsa in nagla so meča.

Prismejeta v goste nebeška se svata,
 in ko je odložil sekiro za vrata,
 Matija zapeše med grom bombardona,
 in Jurju mežika nevesta Polona.

Vsebinsko po kredo obsojal. oprostite me sodbo. — A pesnik pa

